

Acció Valenciana

Butlletí quinzenal " Organ d'ACCIÓ CULTURAL VALENCIANA " Redacció i Administració: Jorge Juan, 13

Preus de Subscripció: simpatitzant, 3 pessetes a l'any; actiu, 1 pesseta al mes; protector, 2 pessetes al mes, com mínim

ANY I - N.º 8

VALENCIA 1 AGOST 1930

10 CÈNTIMS

Editorials

Himnes

Tota la premsa de València i de Barcelona ha donat compte del emocionant acte celebrat el dia de Sant Jaume a la plaça d'Emili Castellar. La Senyera de la ciutat va ésser mostrada una volta més al poble; tots la varem vore, ben plantada, penjant la seua cua de dama antiga sobre el balaustre del balcó. Varem oir com les auctoritats del regne pronunciaven les més brusentes paraules. Finalment, la bandera nostra era hissada en el màstil central, i l'himne, per primera volta, era cantat en valencià. Però la vanderla no onejava i es desfeia en braçades de victòria: feia ponent i el drap caia a plom, com els membres d'un ajusticiat.

Algun mal-intencionat ha volgut vore en l'acte del dia de Sant Jaume—en veritat, amb prou lògica—un número més del programa de fira. Ara bé: com que la fira no es hui ninguna necessitat econòmica per a València, i sols es conserva per una tradició familiar, així volguérem que tot el aparell de aquests actes fos només una mostra insignificant del nostre sentiment. Volguérem que haguera ja passat el temps líric de les odes i dels himnes com ha passat el de la fira de juliol. La nostra vitalitat hi ha que fabricar-la de dins en fora. I el esperit del ciutadà ha de tindre un tema únic i contundent. Sols al cor, com per a perfumar la existència, ha de dur el ritme de una cançó. Per cada aspecte de la vida del poble, una cançó, i totes juntes una harmonia que continga totes les modalitats de la nostra raça.

El himne es la música oficial, que posseix cada nació; sense ritme de marxa, ni d'acompanyament. Es un element més del protocol, necessari quan totes les auctoritats van amb les més detonants gales, i quan un rei o un president absorbeix les mirades de tots. També el himne és sempre a imatges de idees abstractes, com en els grans quadros alegòrics, on—entre núvols i angelets de cornisa—apareix la justícia, la saviesa, una ciutat, una nació, representades per matrones més o menys despullades.

La música del nostre himne ha estat feta pels valencians abans d'hora; com el que es compra els mobles sense tindre la habitació. Tal volta per això no té les dimensions apropiades al seu objecte. Es també per açò que la seua lletra, malgrat la darrera traducció es massa allegòrica, amb representacions barroques de la Regió, de la vega, dels paradisos de la ribera, etc., etc., que pareixen condemnats pels literats a una eterna obliació de les seues riqueses en mans estranyes.

L'amistat catalana

Des de fa algún temps venim assistint a un fet que ens ompli l'ànima d'esperances. Així com creix aci el sentiment de la pròpia per-

sonalitat, lliure d'exotismes i influències interessades també més enllà de l'Ebre una atenció més amical per les nostres coses. Hora és ja de que aquells absurds malentessos, aquelles visions localistes que ens feien viure d'espatlles uns als altres s'esborren definitivament, i que tots ens esforcem en arribar a una "entente" que ens permeta lluitar junts contra l'enemic comú.

Ja comprenem que per ara a aquesta aliança podem aportar un esforç jove, nodrit, però esperem que a Catalunya s'hi faràn càrrec de la nostra situació. Marxem respecte ad ells amb mig segle de retràs: però si comptem amb la seua experiència podrem avançar més depresa que ells ho han fet, i arribar encara sense un retard excessiu al punt que a tots ens esperona.

Clar és que Catalunya encara té molt de camí a recórrer, dins d'ella i en la seua prolongació insular. Però estem segurs que l'escalf que ens presta ara, amb la seua atenció, no farà sino créixer i ésser cada dia, més eficaç.

En fi de comptes, si l'estat valencià ha segut sempre autònom i distint del català, en ço que fa a l'esperit i a la cultura, no sabriem dir quin dels dos va donar més dies de glòria a la nostra nació comuna.

Puix que anem a un mateix lloc i pel mateix camí, hem de lluitar junts, i ben agermanats.

HEROICA NACIONALISTA

I

El Principi de les nacionalitats

L'origen de la vida de l'Estat es un problema tan desconegut com l'origen de la vida orgànica. La filosofia i la biologia no mes en donen que hipòtesis. Admetent la cèlula com a principi vital de la vida sensitiva podem admetre l'existència d'una *cèlula moral*, la màxima subtilitat, com a principi vital de la vida intel·lectual o espiritual.

La naturalesa moral, com la física que en l'espai i en el temps transforma el món material en virtut de lleis inmutables, determina, també, l'evolució dels Estats i, per tant, de l'esperit humà.

Les conveniències polítiques internacionals fan evolucionar continuament la vida dels Estats que se renova en l'eterna inquietut del seu naixement i desenroll i de la seua decadència i eclipsament. L'Història descriu per a cada Estat una trajectòria que representa la formació, la plenitud i l'esgotament, les tres fases de la llei a que està sotmès tot Estat com a ser viu que és. Semblant llei suposa, puix, l'existència d'una naturalesa moral que regula la marxa de l'humanitat.

La vida intel·lectual dels homens no és més que un reflexe i una espurna de la vida de les nacions a qual orbita perteneixen, perquè la

La llengua d'un poble és, per dir-ho així, l'ànima mateixa d'aquest poble, feta visible i tangible.

Herder.

nació psicològicament, com demostra l'Història, es el subjecte de la *biologia moral*.

En tota nació, ser viu, conscient i lliure, per naturalesa, el desig de viure s'afirma, racionalment i espontània, en cada instant contra les causes que, en virtut de la lluita gladiatòria per l'existència, se oposen i mentre existeixca una cèlula nacional viva, sana i robusta, amb les aptituds de l'Estat. L'existència d'aquest es una realitat i el suprem dret a existir de les nacions s'hi reconcentra en ella per ésser la més forta i, per tant, la rònega esperança de salvació.

L'Història demostra que tots els pobles han estat impulsats per minories organitzades i conscients, reduïdes de vegades a l'unipersonalitat dels grans pensadors o cabdills, prescindint en absolut del plebiscit democràtic de la gran massa popular de la nació, inert per naturalesa, perquè el cos nacional és impotent per a moures a si mateix, sols té possibilitat d'estar en moviment si quelcom l'hi posa, aprofitant el seu instint vital.

Tota la grandesa d'un Estat depen de tindre una forta selecció patriòtica, formada per intel·lectuals, polítics i militars. homens capacitats de la seua responsabilitat com a encarnació que son d'ell.

En cap país, per democràtic que siga la seua constitució, es consulta al poble en la direcció de la política exterior car la voluntat col·lectiva no existeix, com diu Duguít. Les qualitats de l'Estat son distintes en absolut a les dels ser individuals. No hi ha possible comparació puix intermedia un abim. La voluntat nacional, representada pel govern de l'Estat, no es tan sols la síntesi de la dels subdits sino una distinta a la d'aquests que sols es la voluntat dels mateixos governants; no obstant la sobirania té per origen una voluntat superior i pertany a l'Estat.

Les incompatibilitats nacionals son regides pel principi de lluita per l'existència segons el qual cada acció nacionalista es crea una missió internacional, un patriotisme, un pavelló o bandera de combat, ofensiu o defensiu en proporció al seu sant egoïsme, que es funció directa de la capacitat amb que concebeix els problemes de l'humanitat. Hi ha, per tant, graus diferents d'incomptabilitats entre les nacions i a cadascú correspon *ipso facto*, una tensió patriòtica o antagonisme nacional, com a tota acció correspon, igual i contrària, una reacció.

En plantejar modernament aquestes incomptabilitats nacionals en un pla filosofo-jurídic s'ha dit que la solució era reintegrar la normalitat a les patries que no es altra que sa plena llibertat cristalitzada en forma d'Estat. Però com la llibertat de l'Estat no pot ésser regulada més que per sa pròpia força, puix no hi ha un Dret internacional possible, qui pot condicionar la llibertat d'un Estat històric?

Els Estats decauen cansats de la lluita però igual que la nació, de la que n'es la forma política, i amb la qual coexisteix, mai no